

HET ROODBORSTJE EN DE BRIEF

Vorbij het bos en het meer lag een witte vlakke die naar de zee leidde. Het land aan de overkant ervan was groen en bezaaid met kleine en grote stadjes. Dat was tenminste wat ouders vertelden, die het op hun beurt van hun eigen ouders hadden gehoord. Eigenlijk was het heel lang geleden dat iemand uit het dorp er nog was geweest.

Vanuit het raam van zijn kamer staarde Klaas dromerig naar de dennen aan de horizon. Alleen vogels kunnen zo ver reizen, dacht hij. De jongen had trouwens gemerkt dat sommige vogels hun vleugels uitsloegen en naar die mysterieuze overkant trokken als de winter naderde. Ze kwamen pas maanden later terug en lieten niets los over de reden van hun afwezigheid. Reigers, zwaluwen en andere trekvogels waren enkele weken geleden vertrokken. Klaas was dan ook verrast toen hij een vogeltje met een oranjeachtige borst zag aankomen. Het fladderde stuntelig en vloog plots recht op hem af. Klaas schrok en viel pardoes achterover.

Het roodborstje streek neer. In zijn snavel hield hij een briefje dat hij voor Klaas liet vallen. ‘Is dat voor mij?’ fluisterde de jongen. Hij vouwde het open en las het hardop. Het was geschreven door een jongetje dat Henri heette. Hij had zijn gedachten op een blaadje gekrabbeld en het op de vensterbank neergelegd. De jongen had geen idee waar het heen zou waaien en had het toeval erover laten beslissen, zoals wanneer je een fles in zee gooit. Het roodborstje had het briefje uit de wind geplukt en zelf een ontvanger gekozen.

Alleen in zijn kamer met het hoge plafond zat Henri zich te vervelen, las Klaas. Hij had geen vriendje om mee te spelen, dus had hij zijn wens opgeschreven: hij zou graag een grote zus, een kleine broer of een kat hebben. Hij was ervan overtuigd dat iemand heel, héél ver weg die wens zou kunnen vervullen.

Klaas vroeg zich af waarom het roodborstje de brief juist naar hem had gebracht. Hij had geen zus, broertje of kat die hij weg kon geven. Hij rommelde in zijn speelkoffer op zoek naar een stuk speelgoed voor Henri. Maar toen hij besepte dat het vogeltje dat nooit zou kunnen dragen, was de jongen ten einde raad. Hij begon toen maar een antwoord te schrijven op de achterkant van de brief die hij had gekregen. Toen hij klaar was, wilde hij de brief aan het roodborstje geven, maar dat draaide zijn kopje weg. Hoe hard Klaas ook aandrong, het vogeltje weigerde de brief aan te nemen.

Klaas borg de brief toen maar op en nam zich voor Henri op een dag zelf op te zoeken.

HET PEPERKOEKEN MANNETJE

Wanneer vlokjes begonnen te dwarrelen in de wind, keek iedereen vol verwondering naar de hemel. Sommigen staken hun tong uit om de sneeuwkrystallen te proeven, anderen zwaaiden met hun armen. Maar soms bleef het zo lang sneeuwen dat de huizen onder een dik pak verdwenen. Dan zaten alle bewoners thuis opgesloten, als vossen gevangen in hun hol.

Vanuit zijn raam keek Klaas naar de ondoorzichtige muur die het uitzicht versperde. Hij kon het huis niet uit en vond het jammer dat hij niet buiten kon spelen of naar school gaan. Om de verveling te verdrijven las hij, en klom hij de trappen op. Hij verkende de zolder, maar al snel liep hij tegen de muren op.

Klaas volgde het geheel-en-weer van een spin die ook niet leek te weten wat ze aan moest met de situatie. Plots trok een metaalachtig geluid op de benedenverdieping zijn aandacht. Hij schoot in zijn pantoffels en ging zachtjes naar beneden. De kokkin was verrast door de sneeuwstorm. Ze kon nog niet naar huis. Om de tijd te doden, was ze alvast begonnen aan de maaltijd voor de volgende dag. Klaas klampte zich aan haar vast als een babykoala aan de rug van zijn moeder. De kokkin kietelde hem onder zijn oksels en slaagde er zo in zich los te maken.

‘Ik verveel me,’ zuchtte Klaas.

‘Met al dat speelgoed van je?’ vroeg de vrouw verbaasd.

‘Ik ben het zat om in mijn eentje te spelen!’

De kokkin wist hoe ongelooflijk dol Klaas op eten was en stelde voor om een heel bijzonder koekje voor hem te bakken. In een grote kom mengde ze boter, suiker en honing. Daarna brak ze een ei. ‘Dan nog wat bloem en kruiden, en klaar is Kees!’ riep ze uit. De vrouw rolde het deeg uit op de tafel en sneed met een mes een mannetje uit. Dat zette ze een paar minuten in de oven. ‘Als hij is afgekoeld, wordt hij je vriend,’ beloofde ze, terwijl ze er twee ogen en een mond op tekende. Klaas wilde graag weten of de kokkin gelijk had en blies op het koekje. Misschien was dat wel wat het tot leven wekte. Het peperkoeken mannetje begon zijn lippen te bewegen om ze los te maken en ging toen opeens rechtop zitten. ‘Wil je me een verhaal vertellen?’ vroeg hij.

Alsof hij het volkomen normaal vond dat een koekje kon praten, deed Klaas wat hem werd gevraagd. Hij vertelde hem het mooiste verhaal dat er was: dat van de ontmoeting tussen zijn ouders. Daarna pakte hij het koekje voorzichtig op en nam het mee langs alle portretten die de grote traphal sierden, om hem zijn voorouders te laten zien. Toen hij over de heldendaden van zijn oudoom Olaf vertelde, hoorde de jongen dat hij werd geroepen. Hij gaf zijn nieuwe vriend een plekje in de kerstboom, tussen de slingers en de glazen ballen. Zo zou hij zeker niet worden opgegeten.

DE DROOM VAN KLAAS

Elk jaar verschenen er op het dorpsplein meer kramen naast die van Natalia. De verkopers boden stuk voor stuk hun eigen specialiteiten aan. Klaas genoot van de gezellige sfeer die er hing. Iedereen om hem heen leek gelukkig. Maar diep vanbinnen wist hij dat hij zijn droom niet helemaal had waargemaakt.

Op een avond herinnerde Klaas zich wat zijn vrouw had gezegd over de verre landen die ze had bezocht: ‘Weet je, ook daar maken mensen soms ruzie en zijn er kinderen ongelukkig.’ Klaas haastte zich naar zijn werkkamer en begon als een gek overal te rommelen. Hij zocht een brief die hij er lang geleden had opgeborgen. De brief die het roodborstje hem had gebracht toen hij nog klein was.

Hij besloot met eigen ogen te gaan kijken wat er was geworden van Henri, het jongetje dat zich zo onnoemelijk verveelde. Op de rug van zijn vriendin Komeet vloog hij over het bos en het meer. Samen suidden ze over de witte vlakte, daarna over de zee, en bereikten uiteindelijk het groene land aan de overkant. Voor het eerst in zijn leven verliet Klaas zijn eigen streek. Komeet wees hem de weg, en zo vond hij zonder moeite het huis met de hoge plafonds. Henri was een oude man met trieste ogen geworden. Klaas bleef een tijdje door het raam naar hem kijken en haalde toen uit zijn tas een houten kat met beweegbare pootjes, die hij op de vensterbank zette. Met een zwaar hart beloofde hij zichzelf dat hij nooit meer een brief onbeantwoord zou laten.

Terug in het dorp stortte Klaas zich op ingewikkelde berekeningen. Zelfs als hij meer elfjes zou aannemen, zou het nog maanden duren om genoeg speelgoed te maken voor alle kinderen ter wereld. En met zijn rendierslee zou hij een hele nacht nodig hebben om alles uit te delen. Maar met de hulp van Natalia zou het hem kunnen lukken.

Met zijn blik op de sterren droomde Klaas van versierde huizen en heerlijke maaltijden, die ruzies en verdriet deden vergeten. Hij wilde vooral mensen gelukkig maken. Het wordt het mooiste moment van het jaar! dacht hij, en hij zwierde zijn lange witte baard over zijn schouder.